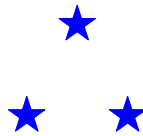

Phần 1

Minh Phúc bỏ chạy trong nỗi đau không nói được thành lời. Nước mắt cô rơi dài trên đôi gò má, nhưng cô vẫn mặc! Cô chỉ muốn rời khỏi nơi đây, trốn chạy những tiếng gọi đuổi dồn theo cô:

- Minh Phúc, dừng lại đi! Phúc, đừng chạy nữa, dừng lại!

Phúc vẫn mặc, cô cứ chạy. Thoáng trong mắt cô là bóng xe trước mặt, nhưng Phúc nào có quan tâm chi nữa, cô vẫn cứ lao đi như không. Rồi cảm giác thấy mình như được bay lên, cô lâng lâng một cảm giác mơ hồ không rõ, mọi vật mờ dần, tất cả nhòa đi, cô không còn cảm nhận và thấy gì được nữa...

Một cảm giác đau ghê gớm không thể chịu được làm con người ta đang rơi sâu trong giấc ngủ phải phát lên những tiếng rên đau đớn, cô gái dần mở mắt mơ hồ trong nỗi đau khôn tả của thể xác. Cô lơ mơ nhận ra quanh cô là một màu trắng bao quanh, rồi bóng người nhập nhòa ở trước mắt.

Giây phút sau, cô mới nhận dạng rõ ràng được người trước mặt, đây là một người đàn ông đứng tuổi và ông đang mặc chiếc blouse trắng. Ông đang nhìn cô và như đang theo dõi từng cử động thể hiện trên gương mặt cô. Cô gái khẽ nhăn mặt vì cảm thấy đau. Cô chầm chậm nhìn lướt qua người mình và tự hỏi sao người cô lại mang đầy những dây ống dịch truyền. Mọi thứ xung quanh đều lạ lẫm với cô. Cô cảm thấy như đang lạc vào một thế giới xa lạ nào mà cô không biết. Cô gái trẻ lại khẽ "hư hư" vang lên tiếng rên và cố mấp máy môi để nói:

- Tôi... đang ở đâu?

Người đàn ông lạ sau giây phút yên lặng quan sát cô, nhẹ bước đến gần và đưa tay bắt mạch. Cô gái cố ra vẻ muốn động đậy nhưng cô không cử động được gì. Người đàn ông tỏ cử chỉ trấn an cô, ông khẽ bảo:

- Ổn rồi cô gái! Vậy là cô đã tỉnh...

Cô gái ra cử chỉ gật đầu, rồi vẫn cố thiều thào câu hỏi cũ:

- Tôi đang ở đâu?

- Đây là bệnh viện, cô gái. Cô đang ở bệnh viện và tôi là bác sĩ!

- Bệnh viện ư? Sao tôi lại phải vào bệnh viện? - Cô gái cố gắng hỏi.

Vị bác sĩ nắm tay cô bóp nhẹ như an ủi tình trạng của cô khi chưa kịp định thần.

- Cô đã bị xe tông.

- Bị xe tông?

Một chút vẻ ngạc nhiên trong ánh mắt cô gái, nhưng rồi cô lại ôm đầu tỏ vẻ rất đau:

- Đau quá! Tôi không nhớ được gì hết. Tôi cảm thấy rất đau đầu.

Vị bác sĩ như dỗ dành trấn an:

- Không sao đâu! Do cô bị chấn thương ở đầu và vừa trải qua cuộc phẫu thuật, nên có lẽ vẫn còn cảm giác đau. Nhưng vết thương cũng nhẹ thôi và rồi cô sẽ khỏe lại, cô gái!

Cô gái im lặng một lúc như chấp nhận, nhưng rồi lại muốn cất giọng:

- Ai... đưa tôi vào đây?

- Là người nhà của cô. May là họ được mọi người thông báo nên đã mau chóng đưa cô vào viện.

- Người nhà của tôi? - Cô gái tỏ vẻ bối rối, nhìn ông ngập ngừng - Tôi là ai?

Vị bác sĩ hơi bất ngờ trước câu hỏi của cô nhưng ông nghĩ mình đã nghe lầm và cô đang hỏi về người nhà của cô, nên đáp:

- Đó là ba mẹ cô. Họ rất lo lắng cho cô trong mấy ngày qua!

Cô gái lại im lặng nhìn vị bác sĩ. Giây lát, cô ngập ngừng khó khăn cất giọng:

- Tôi... tôi muốn biết tôi là ai? Tôi tên là gì?

Lần này thì không thể có sự lầm lẫn nào. Vị bác sĩ sững sốt bất ngờ khi nghe rõ câu hỏi của cô. Ông nhìn cô gái một lúc lâu, trầm ngâm trong nghi ngại. Giây lát sau, ông mới cất lên tiếng nói:

- Cô... không nhớ được gì sao?

Cô gái khẽ lắc đầu, nhìn vị bác sĩ như cầu cứu:

- Tôi cũng không biết! Trong đầu tôi lâu lâu nhói cơn đau. Còn ngoài ra tất cả đều trống rỗng...

Vị bác sĩ nhìn cô, cố tìm câu hỏi để dò xét:

- Cô có ấn tượng gì về cái tên Minh Phúc không?

Cô gái im lặng cố suy nghĩ nhưng rồi lại lắc đầu:

- Tôi không biết... Đó là ai? Người ấy có liên hệ gì với tôi?

Ông bác sĩ thoáng vẻ thất vọng, nhưng rồi cũng ôn tồn đáp:

- Đó là tên của cô. Cô tên Minh Phúc.

- Minh Phúc... Minh Phúc...

Cô gái lẩm nhẩm cái tên, cố lục lọi trong trí óc mình một chút ấn tượng gì về nó. Nhưng rồi cô lộ vẻ đầy thất vọng vì không nhớ được chút gì.

Vị bác sĩ lo ngại nhìn cô, ông lại cố tìm cách khơi gợi phần trí nhớ trong cô về bản thân cô, về gia đình, người thân của cô, nhưng tất cả những câu hỏi đều là những cái lắc đầu vô vọng. Vị bác sĩ đành nén tiếng thở dài, ông cất lời an ủi cô, muốn cô hãy gắng nghỉ ngơi để mau chóng hồi phục. Rồi ông tiêm cho Phúc một liều thuốc giảm đau, chẳng bao lâu cô gái lại rơi vào giấc ngủ.

Gian phòng nhỏ. Im lặng như tờ, chỉ có tiếng quạt phát ra âm thanh ro ro quay đều của nó. Hai vợ chồng người đàn ông lớn tuổi mỗi người một góc, ông đang hướng mắt ra cửa sổ, rồi chốc chốc buông tiếng thở dài buồn bã. Còn bà cứ mãi chặm những dòng nước mắt lã lã, lâu lâu lại vang lên tiếng nấc nghẹn ngào cố nén.

Bất hạnh sao lại xảy đến cho gia đình họ thế này? Tai nạn oái ăm sao lại nhằm vào đứa con gái thương yêu của họ, đứa con duy nhất của họ? Nếu nó có mệnh hệ nào chẳng biết ông bà sẽ sống sao đây với chuỗi ngày còn lại. Cầu trời phạt phù hộ cho con bé, xin hãy thương đứa con bé bỏng ngoan hiền của ông bà.

Dù có lấy đi bao nhiêu năm tuổi thọ của cuộc đời ông bà, ông bà cũng sẵn lòng chấp nhận. Chỉ mong đứa con yêu của ông bà có thể khỏe mạnh và sống cùng với ông bà...

Người đàn bà tủi lòng lại vang lên tiếng khóc. Ông bước đến bên ôm vai an ủi vỗ về, cố xóa dịu nỗi xúc động trong lòng bà đang có.

Cánh cửa phòng nhẹ mở, bác sĩ Hoàng bước vào trong nét mặt thoáng chút mệt mỏi sau ngày dài làm việc. Vị bác sĩ gật đầu chào và bắt tay ông Phương Đạt - người đàn ông đứng tuổi cùng vợ của ông.

Bác sĩ Hoàng ngồi vào chiếc ghế sau bàn làm việc của mình, ông tỏ ý mời hai vợ chồng Đạt ngồi, rồi nhẹ cất giọng:

- Mời ông bà ngồi. Tôi xin được nói qua về tình trạng của cô gái hiện nay.

Ông Đạt gật đầu, kéo ghế ngồi xuống bên vợ. Ông nhìn bác sĩ Hoàng, trầm giọng khẽ nói:

- Vâng, xin bác sĩ giúp cho. Con bé nhà tôi hiện giờ ra sao rồi, bác sĩ?

- Tôi cũng không biết nói sao, ở góc độ nào đó tôi xin chúc mừng ông bà. Cô bé đã thực sự qua được hôn mê sâu và bây giờ đang dần tỉnh lại...

Một tiếng khóc vỡ òa vì vui mừng của bà Đạt, bà nhìn vị bác sĩ với ánh mắt mừng rỡ biết ơn:

- Thật vậy sao bác sĩ? Con gái chúng tôi đã tỉnh! Nó đã thoát cơn nguy kịch rồi đúng không?

Bác sĩ Hoàng nhìn người đàn bà, khẽ gật đầu, mỉm cười xác nhận. Ông Phương Đạt vội nắm tay vợ, nhẹ cất lời:

- Thôi nào bà! Bà bình tĩnh lại để bác sĩ Hoàng còn nói rõ tình trạng của con hơn.

Rồi quay nhìn vị bác sĩ, ông tỏ vẻ xin lỗi:

- Xin lỗi bác sĩ. Nhà tôi mau xúc động quá! Bác sĩ có thể cho chúng tôi biết sức khỏe của Minh Phúc con tôi đã khả quan nhiều hơn chưa?

Bác sĩ Hoàng gật đầu, giọng trầm ấm:

- Vâng. Có thể nói con ông bà đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm. Tình trạng sức khỏe cô ấy đã ổn định, chỉ cần dành nhiều thời gian tịnh dưỡng thôi.

Rồi ngừng lại trong một phút, ông nhìn vào bệnh án trên bàn, thoáng chút lưỡng lự chưa muốn tiếp lời. Về mặt trầm ngâm thoáng do dự của vị bác sĩ làm ông Đạt dấy lên nỗi bất an lo lắng, ông trầm giọng hỏi:

- Có chuyện gì nữa sao bác sĩ? Con gái tôi còn gặp vấn đề gì nữa ư?

Bác sĩ Hoàng nhẹ thở ra, khẽ lắc đầu:

- À không! Tôi cũng chưa dám chắc điều mình đang nghĩ có đúng hay không...

Ông Phương Đạt với dáng vẻ của một người luôn trầm tĩnh, khẽ nghiêm giọng:

- Xin bác sĩ cứ nói thật những gì đang xảy ra với con tôi!

Bác sĩ Hoàng nhìn vào người đàn ông trước mặt, dáng vẻ quyết đoán của người đàn ông này cho ông biết đây là một con người không dễ bị khuất phục trước bất cứ chuyện gì. Một thoáng tư lự trôi qua, vị bác sĩ quyết định thông báo những gì cần thiết:

- Về sức khỏe, như tôi đã nói, con gái ông bà sẽ mau chóng bình phục. Duy chỉ có một điều về trí nhớ... tôi rất tiếc phải thông báo với hai vị rằng, con gái hai người đang gặp phải vấn đề nghiêm trọng về trí nhớ.

Ông bà Đạt nhìn vị bác sĩ trong một phút lơ ngơ của những người không hiểu:

- Vấn đề về trí nhớ... Thế là sao?

Ông Đạt buông câu hỏi trong tâm trạng hoài nghi về tính chính xác của từ ngữ và thông tin từ vị bác sĩ này. Ông lặp lại câu hỏi lần nữa như cần sự xác nhận từ vị bác sĩ trưởng khoa:

- Ý bác sĩ là gì? Trí nhớ con gái tôi tại sao lại gặp vấn đề nghiêm trọng?

Bác sĩ Hoàng buông một tiếng thở ra như rất tiếc rồi nhìn vào mắt ông Đạt, chậm rãi đáp:

- Tôi rất lấy làm tiếc, nhưng quả thực con gái ông bà đã không còn nhớ gì được nữa. Cô ấy hoàn toàn không nhớ chuyện gì đã xảy ra. Ngay bản thân cô ấy, cô ấy cũng không nhớ mình là ai nữa...

Ông Phương Đạt lặng người đi như bất động, không tin được điều này. Rồi lắc đầu, ông buông giọng:

- Không thể nào, sao lại có chuyện đó...

Bác sĩ Hoàng buồn giọng như cảm thông với ông bà trong giây phút này:

- Sự thật là vậy... Tôi buộc phải thông báo với ông bà về điều đó!

Bà Đạt không khác gì chồng. Tay bấu chặt tay ông, bà thốt lên tiếng nói ngập đầy đau khổ:

- Sao lại vậy? Con gái tôi sao lại có thể không còn trí nhớ... Bác sĩ phải làm gì đi chứ! Ôi, Minh Phúc... con gái của tôi!

Bà Đạt òa lên khóc, kêu tên con sau câu nói. Bà không thể tin được điều này. Tất cả đều là bịa đặt! Con gái của bà, Minh Phúc của bà sao có thể không nhớ được bà là ai, không nhớ cha nó là người nào cho được chứ? Tiếng khóc của bà đầy vẻ đau đớn vang lên làm mũi lòng thêm hai người đàn ông trước mặt. Ông Đạt vuốt vai vợ trong ánh mắt cũng đầy những khổ đau. Ông siết bờ vai bà cố an ủi cùng chia sẻ bất hạnh kia, rồi nhìn bác sĩ Hoàng, ông nói trong xúc động:

- Bác sĩ có thể cho tôi biết nguyên nhân vì sao không? Vì sao con gái tôi lại không còn trí nhớ?

- Điều đó cũng đang làm tôi băn khoăn! Vết thương ở đầu cô ấy không quá nặng, phẫu thuật có thể nói là đã thành công. Nhưng không hiểu sao não cô gái lại phản ứng như vậy...

Bác sĩ Hoàng đáp lời ông Đạt. Rồi dừng lại giây lát trong lưỡng lự, ông đổi giọng chân thành:

- Có điều này không biết tôi suy luận có đúng không. Tôi chỉ muốn hỏi, cô ấy có gặp cú sốc nào lớn không trước khi xảy ra tai nạn?

Ông Đạt im lặng ngập ngừng một phút rồi lắc đầu:

- Tôi không thấy gì cả... có lẽ là không!

Vị bác sĩ gật đầu:

- Chỉ là suy nghĩ của tôi thôi. Tôi e cô Phúc đã gặp một cú sốc nặng nề nào đó nên phản ứng của não là muốn quên đi phần quá khứ ấy...

Ông Đạt thở ra đầy vẻ buồn bã:

- Bây giờ có cách nào giúp con tôi thoát khỏi tình trạng này không, thưa bác sĩ?

- Chúng tôi đang làm hết sức trong khả năng để giúp con gái ông bà. Có lẽ cần sự hỗ trợ thêm của khoa chuyên môn. Tôi chưa thể nói chính xác được điều gì cả.

- Tình trạng mất trí nhớ này của Minh Phúc sẽ kéo dài trong thời gian bao lâu, thưa bác sĩ? Có hy vọng chữa trị được không?

Bác sĩ Hoàng trầm giọng đáp về chân thành:

- Theo tôi, đây có lẽ là tình trạng mất trí nhớ cục bộ. Theo những gì tôi quan sát trong mấy ngày qua, Minh Phúc chỉ quên đi một phần quá khứ về bản thân cô. Còn những kiến thức về xã hội trong cô ấy thì hầu như chẳng có gì thay đổi. Cô ấy biết nghề nghiệp cụ thể của một bác sĩ thì phải làm gì, trường học thì phải ra sao, hay hệ mặt trời thì như thế nào... Đại loại là như thế!

Ngừng lời một lúc, vị bác sĩ như muốn tìm thêm từ để diễn tả tình trạng của bệnh nhân, rồi ông khẽ nói tiếp:

- Thật sự mà nói, tôi cũng không thể xác định được thời gian là bao lâu cô ấy có thể phục hồi lại trí nhớ. Có thể một hai tuần. Có thể một hai tháng hoặc kéo dài cả năm hay còn hơn thế nữa! Việc hồi phục có lẽ còn do bệnh nhân, xem cô ấy có muốn tìm về quá khứ hay không nữa.

Gương mặt của hai vợ chồng ông Phương Đạt như già thêm hàng chục tuổi sau nỗi bất hạnh này. Hai ông bà, một cứ sụt sùi xúc động, một buồn bã cúi đầu trong vẻ khổ đau.

Một lúc lâu sau, ông Phương Đạt buông tiếng thở dài, nói trong giọng khàn đục vì xúc động của mình:

- Có lẽ chúng tôi không nên đòi hỏi nhiều quá. Con bé tỉnh lại và sống được với chúng tôi là vui rồi. Mong rằng tương lai nó sẽ phục hồi dần lại trí nhớ...

Bà Đạt lau nước mắt, lúc này cũng lên tiếng:

- Bao giờ chúng tôi có thể vào thăm con gái chúng tôi, thưa bác sĩ?

Vị bác sĩ tỏ vẻ cảm thông với nỗi bất hạnh của hai người, ông nói:

- Ông bà có thể vào bây giờ. Có lẽ cô ấy cũng đã tỉnh lại sau thời gian tiêm thuốc giảm đau...

Nhìn vào ông Đạt, ông dặn dò nói thêm:

- Xin ông bà tránh làm cô ấy xúc động quá nhiều. Sức khỏe cô vẫn còn yếu, chưa hồi phục lắm. Tôi sẽ bảo cô y tá dẫn ông bà đi.

Ông bà Phương Đạt đứng tần ngần trước phòng hồi sức sau khi cô y tá trẻ đã bỏ đi.

Đến khi dáng cô y tá khuất dạng sau dãy hành lang, ông Đạt mới bắt đầu đẩy nhẹ cửa phòng cho vợ bước vào. Gian phòng chăm sóc đặc biệt sạch sẽ hiện đại

làm giảm đi ít nhiều mùi không khí bệnh viện. Cô gái đang nằm trên giường bệnh, mặt nghiêng hướng nhìn ra ngoài cửa sổ, mắt lơ đãng trông xa.

Dáng vẻ sút gầy xanh xao của con gái làm bà Đạt không dẫn được cảm xúc dâng trào lên khóe mắt, bà nhẹ bước đến gần con trong nỗi quặn đau và tình yêu thương của người mẹ. Tiếng động bước chân người như làm cô gái giật mình chú ý, cô quay đầu lại và nhận ra trước mặt cô là hai người đứng tuổi đang có mặt trong phòng cô tự lúc nào. Về ngờ ngợ thoáng trong trí óc Phúc, khi cô nhìn vào những gương mặt hằn nét khổ đau kia, một mớ cảm xúc hỗn độn mà cô chưa xác định được gì khi nhìn vào hai con người ấy. Bất giác, người đàn bà lớn tuổi chột bước đến và ôm cô vào lòng, một giọng ngập tràn yêu thương gọi tên cô trong xúc động:

- Minh Phúc!

Một chút ngỡ ngàng trong cô gái, rồi một thứ tình cảm lạ kỳ nhen nhóm trong lòng cô. Những hình ảnh nhạt nhòa thoáng trong trí óc, cái cảm giác thân quen êm đềm khi được nằm trong vòng tay ấy thật dễ chịu làm sao. Xúc cảm trào dâng nơi khóe mắt Phúc, buộc cô phải ôm chầm người đàn bà trước mặt, môi cô mấp máy trong cảm xúc dâng trào:

- Mẹ! Có phải là mẹ của con không?

Người đàn bà òa khóc trong nỗi xúc động ngập lòng:

- Phải. Là mẹ đây con. Mẹ của con đây, Minh Phúc.

Cô gái cũng thút thít khóc òa theo mẹ:

- Mẹ! Con nhớ ra được mẹ rồi. Con nhớ được mẹ mà. Con nhớ mùi của mẹ...

Vẻ mừng rỡ thoáng trong ánh mắt của hai vợ chồng ông Phương Đạt. Ông khẽ lau giọt nước mắt đang chảy, bước đến gần con hơn. Minh Phúc ngẩng lên và nhìn về hướng người đàn ông trước mặt. Đôi mắt ông đỏ hoe làm cô cũng dậy lên một tình cảm yêu mến vô bờ. Phúc khẽ giọng:

- Còn đây là...

Ông Đạt bước tới và ôm lấy đầu con gái vào lòng, ông khẽ giọng khàn khàn vì xúc động:

- Là ba của con. Ba là ba của con, con gái cưng của ba!

Minh Phúc ngẩng nhìn vào đôi mắt ngập tràn yêu thương của ông rồi quàng tay ôm ngay lấy ông, khẽ gọi:

- Ba...

Chiếc Lexus giảm tốc độ, chậm chậm rẽ vào một khu phố yên tĩnh rồi dừng lại trước ngôi biệt thự có mảnh vườn rộng trước sân. Minh Phúc đưa mắt qua khung cửa xe nhìn vào ngôi biệt thự có kiến trúc kiểu Tây Âu tuyệt đẹp. Cô không nghĩ đây là ngôi nhà của mình, không ngờ rằng gia đình cô lại là một gia đình giàu có. Căn nhà quen thuộc cô đã sống bao năm đang ở trước mắt cô, thế mà giờ đây nó như hoàn toàn như xa lạ với Phúc.

Cánh cửa xe được mở, ông Đạt đỡ tay con gái giúp cô bước xuống, bà Đạt cũng đã bước xuống kế bên. Minh Phúc đưa mắt nhìn mẹ rồi nhìn cha, nhẹ cất giọng hỏi như xác nhận lại lần nữa:

- Đây là nhà của mình, phải không ba mẹ?

Ông Đạt gật đầu đáp lời con gái:

- Ừ, đây là nhà của gia đình ta! Con đã sống ở đây từ lúc còn bé xíu.

Minh Phúc nhìn lướt qua ngôi nhà lần nữa rồi khẽ thở ra:

- Thế mà con chẳng nhớ được gì cả!

Ông Đạt nhìn vẻ mặt có vẻ thất vọng của con gái, vội siết nhẹ vai cô, ôn tồn khẽ giọng:

- Rồi con sẽ nhớ lại, con gái. Bây giờ ta hãy vào nhà thôi:

Anh tài xế đã mang đồ vào trước, Minh Phúc cùng ba mẹ bước qua cổng vào sân nhà. Bước chân Phúc lảo đảo đều trên lối sỏi, cô có cảm giác như mình đang bước vào một ngôi nhà xa lạ của ai đó chứ không phải là của cô. Bây giờ cô đang trở về nhà sau khi được xuất viện, nhưng ngôi nhà quen thuộc dường như chẳng còn chút ấn tượng gì đọng trong cô. Sự trống rỗng trong đầu, không một ký ức hiện về làm Phúc mang tâm trạng ít nhiều thất vọng.

Phúc bước vào nhà cùng cha mẹ, đôi mắt ngỡ ngàng như lần đầu bước vào nhà lạ. Chưa kịp cho cô có giây phút quan sát nhìn quanh thì ánh mắt cô đã chạm ngay một người thanh niên trước mặt. Anh đang ngồi trên ghế và đã vội đứng lên ngay khi thấy cô bước vào nhà.

Ánh mắt Phúc nhìn anh chưa kịp thắc mắc thì đã chạm ngay cái nhìn tràn đầy cảm xúc trong mắt anh. Phúc nhận ra nỗi xúc động ngập tràn trên gương mặt ấy. Cô ngượng ngùng nhìn vào anh, cố lục trong trí nhớ chút hình ảnh về người thanh niên trước mặt.

Người thanh niên sau giây phút im lặng trong xúc động, anh bước đến gần cô hơn và bất giác choàng ôm lấy cô với nỗi xúc động không kìm nén, anh khẽ nói:

- Mừng em đã về nhà.

Phúc ngỡ ngàng, trân người lặng đi trong ngỡ ngàng. Cô yên lặng để cho anh ôm nhưng trong lòng ngập tràn những xao động. Trí nhớ đã không chịu về với cô. Và cô bất lực không thể nào nhớ được anh là ai trong các mối liên hệ với gia đình cô đó. Cánh tay anh dần buông lơi. Phúc ngỡ ngàng nhìn vào anh khi anh nhích ra xa một cánh tay để đối diện với cô. Phúc vừa thẹn vừa bối rối, cô khẽ giọng hỏi:

- Anh là ai...

Người thanh niên lộ vẻ bất ngờ trên mình lại và gương mặt thoáng vẻ đau lòng sau câu hỏi của cô. Nhưng dường như đã được nghe trước về tình trạng của cô, anh âm áp nhìn cô trong ánh nhìn trìu mến. Giọng anh khẽ trầm sâu lắng:

- Anh là...

Anh nhìn cô lần nữa, bỏ lửng câu đáp như cố khơi gợi trong cô chút gì ký ức. Nhưng rồi không có dấu hiệu gì từ cô ngoài ánh mắt đang mở to chờ đợi. Một thoáng buồn trong mắt người thanh niên, anh hơi nhẹ mím môi rồi định buông câu nói, nhưng vừa lúc ba Phúc cũng xen lời đáp thay cho anh:

- Minh Phúc! Đây là Đình Nhân... Con có nhớ được Đình Nhân không?

Những đôi mắt hướng về cô gái đầy mong đợi, nhưng sau giây phút chờ đợi là cái lắc đầu của Minh Phúc. Ông Đạt im lặng trong một phút, rồi cũng nhẹ giọng tiếp:

- Con không nhớ được hai đứa đã từng yêu nhau sao? Đây là người yêu của con đấy, Minh Phúc?

Đôi vai Phúc như lay động mạnh, cô giật bắn người sau câu nói của cha. Sự bất ngờ kinh ngạc tràn ngập đầy mắt cô. Phúc nhìn người thanh niên trước mặt với vẻ xao động khôn cùng, rồi cô bối rối ngập ngừng và dần chuyển sang cảm giác xấu hổ, vì ngay cả người cô yêu cô vẫn không nhận ra. Cô tự hỏi đây đích thực là người yêu cô ư? Thế mà cô đã chẳng có chút cảm xúc gì khi gặp anh cả.

Phúc thoáng nghe buồn trĩu nặng lòng mình. Tại sao đến cả người cô yêu mà trí não của cô vẫn không cho cô nhớ và chút gì ấn tượng? Phúc nhìn Đình Nhân trong nét mặt buồn và thất vọng của mình, cô khẽ giọng như hỏi lỗi cùng anh:

- Em xin lỗi! Em đã không nhớ gì được cả... Em thật sự không nhớ được gì.

Đình Nhân nhìn cô với đôi mắt ấm áp. Anh im lặng không nói gì cả, chỉ nhìn cô với nỗi lòng tràn ngập yêu thương.

Giây lát sau, anh nhìn qua ông Đạt với vẻ ngượng ngập trên gương mặt của mình. Phúc nhận ra vẻ bối rối của anh khi nhìn cha, nó làm cô thấy như mình càng có lỗi. Phúc không hiểu được những ý nghĩ cảm xúc trong anh là gì, nhưng cô biết rằng có lẽ nó làm anh không dễ chịu lắm.

Bà Đạt lúc này lên tiếng để xóa đi sự gượng gạo giữa hai người trẻ:

- Đình Nhân giúp đưa em lên phòng nghỉ đi con. Để mẹ bảo cô Lan nấu món gì ngon mừng Phúc khỏe mạnh về nhà:

Đình Nhân gật đầu đáp “ạ” cùng với ông bà Đạt, rồi anh cúi người xuống xách vali của Phúc và cùng cô lên lầu về phòng.

Minh Phúc bước vào căn phòng cô đã ở suốt bao năm, sắc màu căn phòng và trang trí bên trong làm cô cảm thấy rất ưa thích. Dù không còn chút ký ức ấn tượng về nơi ở quen thuộc của mình nhưng Phúc cũng cảm nhận được sự thoải mái dễ chịu trong cô khi được trở về chốn cũ.

Đình Nhân đặt chiếc vali đồ dùng của Phúc xuống, anh nhìn cô, mỉm cười và nhẹ giọng:

- Em về giường nằm nghỉ đi, để anh giúp em xếp đồ vào tủ.

Minh Phúc thoáng hơi bối rối vì vẫn chưa quen:

- Không cần đâu. Anh để em sắp xếp đồ vào sau cũng được...

Đình Nhân ngập ngừng cười gượng:

Vậy cũng được... Em có cần anh giúp gì em không? Hay em nằm nghỉ, để anh mang nước cho em uống?

Phúc nhẹ cười:

- Em nằm viện suốt cả tháng trời rồi. Bây giờ em sợ phải nằm xuống lắm.

Đình Nhân cũng nở môi cười theo câu đùa ý nhị của cô. Anh khẽ nắm tay cô bóp nhẹ

- Em thật sự gầy đi nhiều quá.

Minh Phúc cúi đầu bẽn lễn, rút tay về sau cái nắm tay của anh. Rồi như nhận ra sự vội vã trong hành động của mình, cô khẽ giọng bồi rối:

- Xin lỗi anh... em chưa quen sự thân mật này...

Đình Nhân lắc đầu, giọng anh ấm áp trấn an cô:

- Không sao! Anh hiểu được những gì em đang phải trải qua mà.

Minh Phúc cúi đầu im lặng, cảm giác dần vật lại về với cô. Cô thấy như mình có lỗi khi không nhớ được anh và đâu rồi nhưng xúc cảm mà hai người đã từng có.

Giây lát, Phúc lại chột thờ dài, cô ngẩng nhìn anh và khẽ giọng:

- Mình bắt đầu quen nhau như thế nào hả anh?

Nhân nhìn mắt Phúc một thoáng, rồi khẽ đáp:

- Ba anh và ba em là bạn của nhau. Chúng mình biết nhau từ nhỏ...

- Anh và em cùng lớn lên bên nhau à?

Phúc buông giọng khẽ hỏi với nỗi tiếc nuối trong lòng vì không tìm được trong câu trả lời của anh chút gì gợi nhớ cho cô. Đình Nhân như hiểu được sự thất vọng trong ánh mắt người yêu anh khẽ siết bờ vai cô, khẽ khàng an ủi:

- Minh Phúc! Rồi em sẽ nhớ lại thôi. Anh có niềm tin như vậy? Anh sẽ luôn ở bên em, giúp em tìm lại khoảng ký ức mà em đã mất. Chỉ cần kiên nhẫn với thời gian thôi em. Bất cứ giá nào, anh cũng sẽ cố gắng tìm lại được cho em trí nhớ.

Phúc ngẩng nhìn anh, lộ vẻ xúc động khi được nghe những lời anh nói. Cô bắt đầu nhận ra sự chân thành dễ mến của con người anh, nhận ra Nhân quả thực là một người đàn ông tốt! Anh hiền lành và mang vẻ đẹp trung thực của người đàn ông. Phúc tự nhủ và thầm hỏi có lẽ vì thế mà cô đã yêu anh...

Đình Nhân cho xe chậm chậm lướt qua những con phố nhỏ với đôi hàng cây xanh mát bên đường. Gió mát chốc chốc thổi bay tóc Phúc vương vào má anh, mang cho Nhân một cảm giác thật dễ chịu được hít thở hương tóc dịu êm của người yêu. Hai người cứ thế thong dong qua bao con phố xinh trong đêm cuối thu lạnh mát. Cái cảm giác được ở bên Phúc thế này làm Nhân lâng lâng

một niềm hạnh phúc êm đềm khó tả anh muốn được kéo dài mãi giây phút ở bên cô.

Phúc ngập ngừng rút nhẹ tay khỏi bờ hông anh sau khi được Nhân đưa tay nắm, cô vờ vén mái tóc ra sau để anh không nhận ra sự ngượng ngùng trong cử chỉ ấy của cô. Phúc vẫn chưa quen được những cử chỉ âu yếm thân mật giữa hai người. Cô cảm thấy ngượng ngùng làm sao khi gần gũi người đàn ông cô đã từng yêu ấy. Một cảm giác khổ sở. Phúc luôn cảm thấy mình thật khổ sở khi ở bên người yêu mà cô lại không nhớ được anh và có chút cảm xúc gì về anh cả. Phúc nhẹ chớp mắt ngăn nỗi xúc động sắp dâng trào của mình. Cô nén tiếng thở dài buồn bã.

Rồi Phúc cũng để mình choàng ôm qua hông Đình Nhân, cô tựa má vào lưng anh, hít nhẹ mùi đàn ông của anh, cố tìm kiếm những rung động xúc cảm của mình với người đàn ông cô biết rằng mình đã từng yêu đó. Phúc tự an ủi và nhủ lòng rồi mình sẽ nhớ lại anh...

- Minh vào quán phía trước uống nước nhé em. Quán bài trí đẹp và âm cúng lắm!

- Dạ. Lâu quá rồi em cũng không đi quán, có lẽ cũng nên vào để cảm nhận không khí ngày trước.

Đình Nhân đưa Phúc vào quán, anh tìm một góc ngồi lý tưởng có thể quan sát được cả không gian quán và chiếc sân khấu nhỏ bên trên. Kéo ghế cho Minh Phúc ngồi xuống xong, Nhân ngồi xuống chiếc ghế đối diện và nhìn cô, khẽ hỏi:

- Em muốn uống gì? Nước cam nhé? Hay em ăn kem?

Minh Phúc nhẹ nở miệng cười:

- Anh cho em nước cam.

- Ừ. Anh cũng nghĩ nước cam sẽ tốt cho em.

Nhân đáp theo lời cô, rồi anh gọi người phục vụ dọn một ly cam tươi cho cô và một cà phê cho anh. Khi người phục vụ nam rời bước đi, Nhân quay nhìn cô với ánh nhìn trìu mến:

- Hôm nay hình như Quang Dũng sẽ hát ở đây. Anh nhớ em vẫn thường thích nghe Quang Dũng hát...

- Em cũng không nhớ rõ. Nhưng giọng ca Quang Dũng quả là rất ấm. - Minh Phúc cười lơ đãng đáp.

- Em có muốn chờ xem hát không? Có lẽ khoảng 8 giờ họ sẽ bắt đầu.

- Dạ, vậy cũng được. Cũng đã lâu rồi em không xem ca nhạc...

- Minh Phúc này! Sao em không nghe theo lời của hai bác? Anh cũng nghĩ, em nên đi nghỉ ngơi nơi nào đó để dưỡng sức. Anh thấy như thế sẽ tốt cho sức khỏe của em hơn. - Đình Nhân khẽ đổi giọng đầy vẻ chăm sóc.

Minh Phúc nhìn anh với sự biết ơn:

- Em cảm ơn anh. Nhưng em không muốn thế! Em thấy mình đã khỏe và không có gì gọi là không ổn.

Rồi dừng lại giây lát, Phúc nhẹ giọng nói thêm:

- Mọi người đừng nghĩ em vẫn còn ốm đau nữa. Em chỉ mất trí nhớ thôi chứ sức khỏe em hoàn toàn tốt.

Đình Nhân gật đầu như có lỗi:

- Anh xin lỗi. Có lẽ anh và mọi người đã sai. Có lẽ cách cư xử của mọi người đã làm em không được thoải mái.

Phúc cười nhẹ, lắc đầu:

- Em hiểu mọi người, ai cũng thương và quan tâm em nên làm vậy. Em không sao đâu. Chỉ là, em nghĩ, nếu ở gần người thân em sẽ dễ tìm lại trí nhớ của mình hơn.

Cuộc nói chuyện của hai người dang dở khi người phục vụ mang nước ra. Nhân đón ly nước cam đặt xuống trước mặt Phúc, anh lấy cà phê cho mình rồi ra hiệu cho người phục vụ lui. Đưa mắt nhìn cô với ánh nhìn trìu mến, anh chăm sóc:

- Em uống nước đi, nếu không ngọt để anh thêm đường.

- Em uống thế này là vừa rồi. - Minh Phúc đáp cảm ơn anh.

Tiếng nhạc dịu êm bắt đầu được mở, bản hòa tấu Romance de Amour nghe thật êm tai làm Phúc lâng lâng cảm xúc thi vị thoải mái. Phúc lơ đãng đưa mắt nhìn xung quanh, cảm nhận không gian êm dịu trữ tình của quán.

Giây lát, ánh mắt cô trở về nhìn anh và chợt phát hiện anh cũng đang ngắm nhìn cô say đắm, Phúc thoáng ửng đỏ mặt, cô ngượng ngùng khẽ hỏi:

- Chúng mình có thường ra ngoài mỗi tối thế này không anh?

Đình Nhân cũng hướng mắt nơi khác khóa lấp sự ngượng ngập của cô. Giọng anh âm áp:

- Cũng thỉnh thoảng em ạ. Thường thì em không thích ở ngoài lâu nên mình thường về sớm.

- Em có phải là một cô gái kiêu kỳ, luôn đòi hỏi được nuông chiều không?

Đình Nhân cười, lắc đầu:

- Không! Em đáng yêu lắm! Em thường không thích mọi người bảo em dựa dẫm cha mẹ, nên việc gì em cũng muốn tự làm.

Minh Phúc tỏ vẻ vui:

- Vậy cũng may. Thế mà em cứ tưởng em là một người chẳng làm được việc gì chứ!

- Anh không có ý tán dương em. Nhưng với riêng anh, em là một cô gái rất giỏi!

- Em cảm ơn anh.

Minh Phúc nhoẻn môi cười nhìn anh với ánh mắt thiện cảm, yêu mến chân thành. Cô định hỏi anh thêm về những kỷ niệm quá khứ đã qua của cô và của cả hai người thì nhận ra anh đang có chuông điện thoại.

- Anh nghe điện thoại đi. Chắc có người cần anh giải quyết công việc.

Đình Nhân nhìn điện thoại, rồi nói vẻ xin lỗi:

- Anh quên mất. Lẽ ra anh nên tắt điện thoại khi đi chơi. Anh ra ngoài nói chuyện chốc lát rồi vào, em nhé?

Đình Nhân chờ cái gạt đầu của cô rồi mới đứng dậy bước ra góc khuất của quán để nói chuyện điện thoại cùng người ở đầu dây bên kia. Phúc nhìn theo dáng đứng đặc của anh khuất sau chậu hoa kiểng rồi mới quay lại với ly nước trên bàn. Cô uống một ngụm nước mát lạnh và quay nhìn về hướng sân khấu đang có một nghệ sĩ violon bước ra biểu diễn.

Tiếng nhạc du dương trôi lên dịu dàng như dòng suối nhỏ, lặng lẽ rót những âm thanh êm dịu tuyệt vời vào hồn người thưởng thức. Phúc say sưa lắng nghe những âm thanh ngọt ngào ấy, nhưng rồi một cảm giác nhột nhạt không hiểu sao chợt đến với cô. Một cảm giác khó chịu như đang bị ai theo dõi làm Phúc phải quay người khẽ liếc nhìn về hướng bên trái của chiếc bàn cô đang ngồi. Và rồi Phúc bắt gặp một ánh mắt đang nhìn cô chăm chăm không chút e dè bối rối, ánh mắt của một gã đàn ông cao to đang ngồi cách cô chỉ mấy chiếc bàn. Phúc cảm nhận được ánh nhìn mạnh mẽ như đang muốn đốt cháy cô từ đôi ánh mắt kia. Đôi mắt hấn chiếu lên những tia nhìn kỳ lạ chỉ nhằm vào cô chứ không là ai

khác. Và gương mặt hần, một gương mặt đầy góc cạnh, mạnh mẽ nhưng lạnh lùng khiến người ta phải sợ...

Ngay lúc Phúc vội quay đi vì trong lòng cũng đang dấy lên nỗi sợ hãi, cô nhận ra rằng dù cô có quay nhìn vào hần cảnh báo sự phát hiện của cô thì hần cũng không ngần ngại mà không tiếp tục nhìn cô nữa. Ánh mắt bừng bình lì lợm ấy vẫn không thôi chiếu vào cô như muốn cô biết rõ hơn hần đang nhìn vào cô đấy.

Phúc càng lo sợ, vì dù không nhìn về phía ấy cô cũng biết rằng hần đang bắt đầu đứng lên và đang hướng về cô. Minh Phúc bắt đầu luống cuống, cô sợ hãi tự hỏi không biết sẽ làm sao nếu hần đến thật gần cô? Người đàn ông này muốn gì ở cô? Tại sao hần lại tỏ ra muốn uy hiếp cô thế?

Nỗi sợ hãi làm Phúc không kiềm chế được mình, cô vọt đứng lên lấy ngay túi xách và muốn thoát ra khỏi đây. May mắn là Nhân đã trở vào kịp bên Phúc sau khi trả lời xong điện thoại. Anh thoáng ngạc nhiên khi thấy cô cầm túi xách:

- Em định đi à?! Em chờ anh lâu quá phải không?

Phúc vội lắc đầu, cô chột mừng vui khi thấy anh bên cạnh:

- Dạ không! Mình về thôi, Đình Nhân.

- Em sao thế? Có chuyện gì không em? - Nhân nhìn người yêu, vẻ lo lắng.

- Em chỉ thấy trong người không được khỏe... em muốn về nhà.

- Ừ, vậy để anh đưa em về.

Đình Nhân nhìn sắc mặt không tốt của người yêu, trong lòng thoáng lo ngại. Anh đáp lời Phúc rồi dìu cô cùng ra xe. Khi anh và cô đã yên vị trên xe và bắt đầu rời quán nước, Nhân ngờ ngờ thoáng nhận ra một dáng người quen thuộc cũng vừa cho xe lướt qua anh và cô...